

РЕШЕНИЕ

№ 21019

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 67 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АЛЕКСАНДЪР В. АНГЕЛОВ

при участието на секретаря ЕЛИЦА В. ДАНОВА
като разгледа докладваното от АЛЕКСАНДЪР В. АНГЕЛОВ Гражданско дело № 20221110153719 по описа за 2022 година

Предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата 9 641,30 лева, представляваща присъдени съдебни разноски, съгласно изпълнителен лист от 26.08.2022 г., издаден от О. съд П. по т.д. ./2016 г. ., въз основа на влязло в сила решение № ./14.04.2022 г. по т.д. № ./2021 г. по описа на А. съд П. и въз основа на който е образувано изпълнително дело № . по описа на Ч. М..

Ищецът твърди, че въз основа на влязло в сила решение № ./14.04.2022 г. по т.д. № ./2021 г. по описа на А. съд П. има изискуемо и ликвидно вземане към цедентите на ответника в размер на 77 675,50 евро, представляващо възнаградителна лихва за периода 30.12.2013 г. до 30.07.2016 г. по договор за жилищен кредит № . от 22.04.2008 г. С исковата молба и молба уточнение се излагат съображения, че процесното вземане за разноски е било прехвърлено от кредитополучателите на С.П.Д.а по силата на договор за цесия от 11.09.2022 г. а след това и на ответника – „С.“ Е. чрез извършена цесия от същата дата. Твърди, че цесионерите придобили посоченото вземане след постановяване на подлежащото на изпълнение въззивно съдебно решение. С оглед гореизложеното поддържа, че към момента на предявяване на настоящата искова претенция били налице компенсируеми вземания по смисъла на чл. 103, ал. 1 ЗЗД, поради което с настоящия иск ищецът прави изявление за прихващане с вземанията от цедента срещу цесионера – ответник по иска. Прави и възражение за нищожност на договорите за цесия поради липса на предмет, липса на основание, както и поради заобикаляне на закона. С допълнителна уточнителна молба се твърди, че доколкото към датата на извършената цесия в полза на С.П.Д.а съдебното решение не е

влязло в сила, същата не е придобила качеството на титуляр на прехвърленото вземане. Претендира разноски.

Ответникът не е депозирал отговор на исковата молба. С молба от 01.10.2023 г. оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на доказателствата по делото, намира следното:

Съгласно чл. 439 ГПК, длъжникът в изпълнителното производство може да оспори вземането, предмет на изпълнението, когато основава иска си само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 1 ГПК, всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това.

В тежест на ищеца е да докаже, че вземането на ответника по подлежащото на изпълнение съдебно решение, е било погасено в резултат на прихващане с непогасени и изискуеми вземания на ищеца, което прихващане било извършено след приключване на съдебното дирене във въззивната инстанция.

В тежест на ответника е да установи, че разполага с правото на парично вземане за сумите в претендирания размер, което подлежи на принудително изпълнение.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че против ищецът в полза на Н.Д.В., „Е.“ Е., „Е.“ Е., „Е.“ Е. и „Х.“ Е. е издаден изпълнителен лист на 26.08.2022 г. по т. дело ./2016 г. по описа на ОС - П., ., за присъдените им съдебни разноски в общ размер на 9641,30 лева. Въз основа на този изпълнителен лист по молба на ответника по настоящето дело – „С.“ Е. срещу ищеца е образувано изпълнително дело № . по описа на Ч. М.. рег. № ... От уведомления от 21.04.2022 г. се установява, че Н.Д.В., „Е.“ Е., „Е.“ Е., „Е.“ Е. и „Х.“ Е. са прехвърлили с договор за цесия вземането си по горепосочения изпълнителен лист на С.Д.. От своя страна, С.Д. с последващ договор за цесия от 11.09.2022 г. прехвърля вземането си по първата цесия на „С.“ Е..

Въпреки наличието на сключени договори за цесия, касаещи посочените разноски, не се установява ответникът да се легитимира като кредитор по отношение на ищеца, поради липса на надлежно уведомяване, съобразно изискванията на закона. Дори да се приеме, че първата цесия е породила своето действие и ищецът е надлежно уведомен за нея, съдът счита, че въз основа на приетите по делото доказателства следва да се приеме, че извършената цесия между С.Д. и ответника по делото „С.“ Е. не е надлежно съобщена на ищеца. Цесията поражда действие между страните по договора към момента на постигане на съгласие, а по отношение на длъжника действието се поражда към момента на уведомяването му за извършената

цесия (чл. 99, ал. 4 ЗЗД). Задължението за съобщаване на цесията на длъжника е на предишния кредитор, съгласно чл. 99, ал. 3 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за уведомяване на „Ю.“ Е. за договора за продажба на вземане от 11.09.2022 г., поради което съдът намира, че ищецът не е надлежно уведомен за извършената цесия, с която процесното вземане е прехвърлено на настоящия вискател по изпълнителното производство – ответникът „С.“ Е.. Ето защо към момента, с оглед липсата на такова уведомяване, ищецът няма задължение да плати на ответника сумите по изпълнителния лист, които са предмет на изпълнителното производство по дело № ./2022 г. по описа на Ч. М..

Отделно от това, следва да се приеме за основателно твърдението, че процесните вземания се явяват погасени чрез извършено прихващане. По делото се установява, че по т.д. ./2016г. по описа на АС – П., с влязло в сила решение № ./14.04.2022 г. в полза на „Ю.“ АД срещу Н.Д.В., „Е.“ Е., „Е.“ Е., „Е.“ Е. и „Х.“ Е. са присъдени вземания, произтичащи от договор за жилищен кредит ./2008 г. от 22.04.2008 г. и анексите към него. След получаване на уведомлението за първата цесия ищецът е изпратил изявление за прихващане, в което обективира изричното си изявление за извършване на материалноправно прихващане с налични насрещни, ликвидни и изискуеми вземания, присъдени със съдебните актове по спора с Н.Д.В., „Е.“ Е., „Е.“ Е., „Е.“ Е. и „Х.“ Е. за вземането си за възнаградителна лихва за периода 30.12.2013 г. до 30.07.2016 г. по договор за жилищен кредит № . от 22.04.2008 г. в размер на 77 675,50 евро с процесните вземания за разноски в размер на 9 641,30 лева.

Съгласно Решение № ./02.03.2018 г. по т. д. № ./2016 г. на ВКС, ТК, Второ отделение, правото на длъжника, при съобщена му по чл. 99, ал. 3 ЗЗД цесия, да прихване по чл. 103, ал. 3 ЗЗД задължението си към цесионера със свое вземане към цедента, не е обусловено от изразяване на несъгласие с цесията от длъжника. Достатъчно е длъжникът да не е изразил съгласие с извършеното прехвърляне на вземането. От представеното уведомление се установява, че ищецът, който се явява длъжник по вземането за разноски, не само, че не се е съгласил с извършената цесия, но е изразил и изрично несъгласие със същата.

Съгласно чл. 103 ЗЗД когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си. Прихващането има прекратително действие по отношение на задължението на прихващания, тъй като замества изпълнението на неговото задължение. Предпоставките за настъпване на извънсъдебно прихващане съгласно чл. 103 ЗЗД - чл. 105 ЗЗД са: да съществуват действителни насрещни вземания на страните с предмет пари или еднородни и заместими вещи към момента на изявлението за прихващане; активното вземане на прихващания кредитор да е изискуемо и ликвидно (вземане безспорно по основание и установено по размер); пасивното вземане да е изпълняемо (като не е необходимо да е

изискуемо). При извънсъдебното прихващане, за да настъпят последиците от прихващането, изявлението на длъжника за прихващане трябва да достигне до насрещната страна. Съгласно Тълкувателно решение № 2/2020 г. на ОСГК на ВКС действието на прихващането, изразено в погасяване на насрещните вземания до размера на по-малкото от тях, винаги настъпва с обратна сила – от първия ден, в който прихващането е могло да се извърши, т.е. когато активното вземане е било изискуемо, а пасивното поне изпълняемо. Кога е настъпила ликвидността на вземането на прихващащия – в процеса или извън него – е без значение за обратното действие на погасителния способ.

В конкретния случай, насрещните вземания на ищеца „Ю.“ Е. и Н.Д.В., „Е.“ Е., „Е.“ Е., „Е.“ Е. и „Х.“ Е. са изискуеми от момента на влизане в сила на Решение № ./14.04.2022 г. по описа на А. съд – П. и Решение №..2017 г. по т.д. № ./2016 г. по описа на ОС - П.. Към този момент, за същите са налични необходимите предпоставки за настъпване на извънсъдебно прихващане. Материално изявление за прихващане е упражнено от ищеца извънсъдебно, обективизирано в писмо на ищеца от 13.06.2022 г., връчено от Ч. П.И., рег. № . и получено на 16.06.2022 г. Следва да се отбележи, че същото писмо е получено от ответниците и в настоящето производство, тъй като едно от доказателствата, приложени към исковата молба е и процесното писмо на ищеца, с което уведомява ответниците за извършеното прихващане.

Предвид горното, предявеният иск се явява основателен и следва да бъде уважен.

По отговорността на страните за разноски:

С оглед изхода на спора право на разноски има ищецът, който своевременно е заявил искане за тяхното присъждане, съответно следва да му бъде присъдена сумата 685,65 лева представляваща направени разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство и сумата 199 лева, представляваща направени разноски за държавни такси и юрисконсултско възнаграждение в обезпечителното производство по гр. дело № ./2022 г. по описа на СРС.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на осн. чл. 439, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, че „Ю.“ АД, ЕИК: ., със седалище гр. С.. **НЕ ДЪЛЖИ** на „С.“ Е., с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление гр. С., сумата **9 641,30 лева**, по изпълнителен лист от 26.08.2022 г., издаден по т. дело № ./2016 г. по описа на ОС – П., в полза на Н.Д.В., „Е.“ Е., „Е.“ Е., „Е.“ Е. и „Х.“ Е. против „Ю.“ Е., които вземания са били прехвърлени с договор за цесия на С.П.Д., която ги е прехвърлила на „С.“ Е., за които е образувано изп. дело № . по описа на Ч. М..

ОСЪЖДА „С.“ Е., с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление гр. С. да заплати на „Ю.“ АД, ЕИК: ., със седалище гр. С., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 685,65 лв. – разноси в исковото производство и сумата от 199 лв. разноси в обезпечителното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____